

หัวใจหลักคือ

ความรักหรือ ความเห็นแก่ตัว?

บทที่ 2 สำหรับ
วันที่ 13 เมษายน ค.ศ. 2024

“อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าอย่างยถาภูค เพราะเรา
เป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้า
เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา”

(อิสยาห์ 41:10, THSV11)

ปี ค.ศ. 70 ถือเป็นสิ้นสุดของชนชาติอิสราเอล แม้ว่าจะเป็นอาณาจักรโรมที่เข้ามาทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ยังคงมีอำนาจอื่นที่เกี่ยวข้องกับสงครามนี้ด้วย

ในด้านหนึ่ง ซาตานยุยงให้อิสราเอลปฏิเสธพระเมสสิยาห์ และหลังจากนั้นจะได้อ้างสิทธิ์ของเขาในการทำลายประชาชาติ

ในทางกลับกัน พระเจ้าได้ทรงย้าเตือนแล้วย้าเตือนอีกถึงผลที่ตามมาของการปฏิเสธพระองค์ พระองค์ทรงชะลอการลงโทษตามการตัดสิน และทรงเตรียมประชากรซึ่งก็คือคริสตจักร ให้ยกคบเพลิงแห่งความจริงขึ้น และทำให้โลกสว่างไสวด้วยข่าวประเสริฐแห่งความรักของพระเจ้า

บทเรียนจากการพิณาศของกรุงเยรูซาเล็ม:

การปฏิเสธความรักของพระเจ้า

พระเจ้าทรงห่วงใยประชากรของพระองค์

บทเรียนจากคริสเตียนกลุ่มแรก:

ความจงรักภักดีในการแสวงหา

ช่วยเหลือคนที่ขัดสน

ความรัก สัญลักษณ์แสดงตัวตนของเรา

**บทเรียนจากการพิณาศ
ของกรุงเยรูซาเล็ม**

การปฏิเสธความรักของพระเจ้า

“โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเอาหินขว้างพวกที่ถูกส่งให้มาหาเจ้าถึงตาย บ่อยครั้งที่เราปรารถนาจะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้ เหมือนแม่ไก่ก่อกลุมอยู่ที่ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอม”

(มัทธิว 23:37, THSV11)

พระเยซูทรงกันแสงในขณะที่พระองค์กำลังเข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม (ลูกา 19:41-44) พระองค์ทรงทราบดีว่าพวกเขาจะต้องทนทุกข์กับผลแห่งความต้อตึง และการปฏิเสธการทรงเรียกด้วยความรักของพระเจ้า (มัทธิว 23:37)

พระเยซูทรงกันแสงเพราะโศกนาฏกรรมนี้สามารถที่จะหลีกเลี่ยงได้ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักพวกเราทุกคนมาก พระองค์จึงไม่ประสงค์ให้ใครสักคนต้องพบกับความตาย แต่เพื่อให้ทุกคนได้มีชีวิตนิรันดร์ (ยอห์น 5:39-40; เอเสเคียล 18:31-32)

ประวัติศาสตร์ได้บอกเราว่า ชาวยิวได้กบฏและต่อต้านการข่มเหงของชาวโรมันในปี ค.ศ. 66 กลุ่มชาวยิวต่าง ๆ ต่อกันเองในขณะที่ชาวโรมันได้เข้ามาล้อมเมือง ในปี ค.ศ. 70 ทุกอย่างสิ้นสุดลง ไททัสได้เข้ามาทำลายกรุงเยรูซาเล็มและพระวิหาร ชาวยิวหนึ่งล้านคนต้องพินาศ

แต่ประวัติศาสตร์ไม่ได้บอกเราว่าซาตานได้ยุยงการกบฏของชาวยิวและการแก้แค้นของชาวโรมันอย่างไร การทำลายกรุงเยรูซาเล็มนั้นเป็นงานโดยตรงของมาร การที่อิสราเอลได้หนีจากแหล่งแห่งชีวิต พวกเขาได้แต่ขอความเมตตาจากการฆ่าและการทำลายของศัตรู

พระเจ้าทรงห่วงใยประชากรของพระองค์

“อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าอย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้าเราจะเสริมกำลังเจ้า เราจะช่วยเจ้าเราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันชอบธรรมของเรา”

(อิสยาห์ 41:10, THSV11)

สำหรับความรักของพระเจ้า พระองค์ทรงประทานโอกาสให้ทุกคนที่ปรารถนาที่จะหลีกเลี่ยงจากการถูกทำลาย พระองค์ประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งไว้คือ กรุงเยรูซาเล็มถูกล้อมรอบด้วยกองทัพ (ลูกา 21:20)

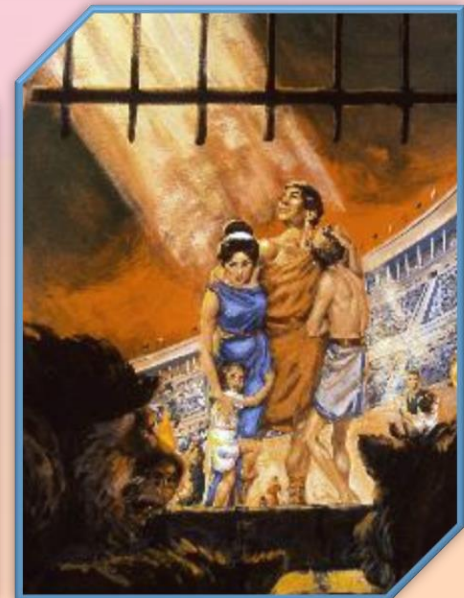
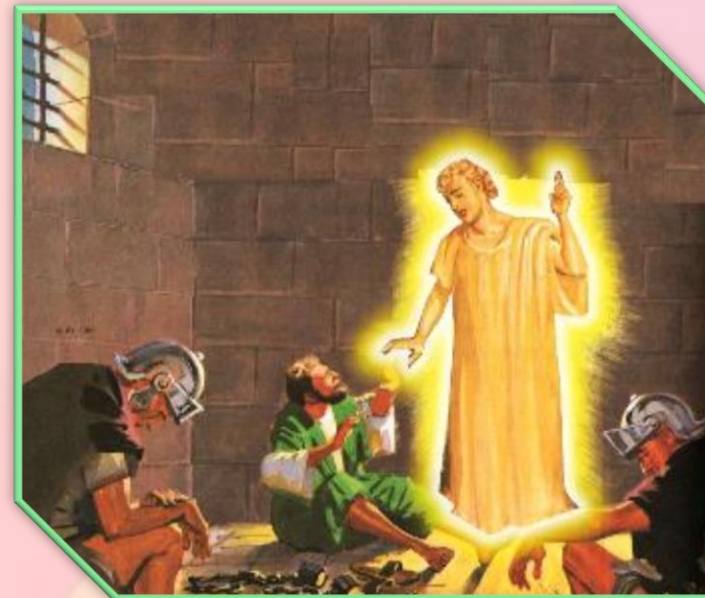
นายพลเซสติอุส กัลลุสได้ทำให้หมายสำคัญนี้เป็นจริงในปี ค.ศ. 66 การปิดล้อมถูกถอนตัวออกไป และผู้นำหัวรุนแรง เอลาซาเบน ไชมอนไล่ตามชาวโรมันและมีชัยชนะเหนือเขา

ทุกคนที่เชื่อในพระคำรัสของพระเยซูถือโอกาสนี้ในการหลบหนีในขณะที่กรุงเยรูซาเล็มถูกทิ้งไว้โดยปราศจากการปิดล้อม

ไม่กี่เดือนหลังจากนั้น เนโรก็ส่ง เวสปาเซียนมาเพื่อจะปราบกบฏ จากปี ค.ศ. 67 ถึงปี ค.ศ. 70 ก็มีการปิดล้อมเมืองแบบถาวร

พระเจ้าทรงสามารถและปรารถนาที่จะปกป้องลูก ๆ ของพระองค์ แม้กระทั่งในเวลาที่ยากลำบากที่สุด (สดุดี 46:1; อิสยาห์ 41:10) อย่างไรก็ตาม หลายคนได้สูญเสียชีวิตของเขาเพราะความสัจซื่อของเขาต่อพระเจ้า (ฮีบรู 11:35-38)

เหตุใดบางคนได้รับการปกป้อง ในขณะที่บางคนเห็นได้อย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทอดทิ้ง?

“การเตรียมการอันล้าลึกของพระเจ้าที่ทรงยอมให้คนชอบธรรมทนรับการข่มเหงที่มาจากนํ้ามือของคนอธรรมสร้างความฉงนสนเท่ห์ให้แก่คนมากมายที่อ่อนแอในความเชื่อ มีบางคนถึงกับพร้อมที่จะละทิ้งความไว้วางใจในพระเจ้า เหตุเพราะพระองค์ทรงปล่อยให้คนต่ำช้าที่สุดรุ่งเรืองขึ้น ในขณะที่คนดีและบริสุทธิ์ที่สุดกลับต้องตกระกำลำบากและทนทุกข์ทรมานจากอำนาจที่โหดเหี้ยม จึงเกิดมีคำถามผุดขึ้นมาว่า เหตุไฉนพระเจ้าผู้ทรงยุติธรรม ทรงกอปรด้วยพระเมตตาคุณ และทรงฤทธานุภาพอันไพบูรณ์ จึงทรงยอมทนต่อความอยุติธรรมและการกดขี่ข่มเหงได้ถึงเพียงนี้ นี่เป็นคำถามที่เราไม่ควรจะเข้าไปข้องแวงด้วย พระเจ้าประทานสักขีพยานแห่งรักของพระองค์ให้แก่เราอย่างเพียงพอ และเราก็ไม่ควรสงสัยในความรักมั่นคงของพระองค์เพียงเพราะความไม่เข้าใจของเราเองในเรื่องพระราชกิจแห่งการทรงจัดเตรียมของพระองค์”

บทเรียนจากคริสเตียน

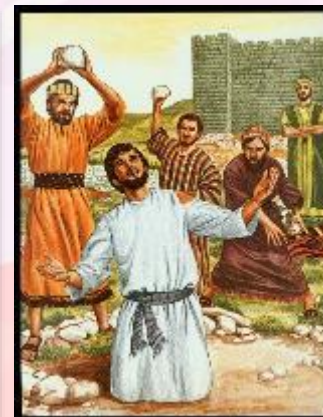
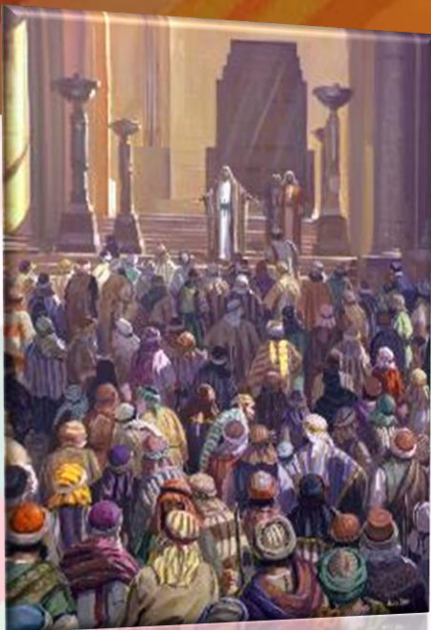
กลุ่มแรก

ความสัตย์ซื่อในการถูกกดขี่ข่มเหง

“ส่วนเขาโลพยายามทำลายคริสตจักรโดยเข้าไปจุดลากเอาพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงตามบ้านเรือนไปจำไว้ในคุก”

(กิจการ 8:3, THSV11)

ในช่วงเริ่มต้นนั้นเป็นช่วงที่เต็มไปด้วยความหวัง มีการกลับใจนับพันคน (กิจการ 2:41; 4:4); เหล่าผู้เชื่อเทศนาด้วยฤทธิ์อำนาจ (กิจการ 4:31; 5:42)

แต่ศัตรูนั้นไม่ได้อยู่นิ่งเฉย ภัยคุกคามครั้งแรก (กิจการ 4:17-18); จากนั้นตามด้วยการกดขี่ข่มเหง (กิจการ 5:40); ในที่สุดความตาย (กิจการ 7:59)

เพราะการกดขี่ข่มเหงที่ก่อตัวขึ้นโดยเขาโล เหล่าสาวกจึงกระจัดกระจายไป (กิจการ 8:1) แต่ถึงแม้จะอยู่ไกลจากแสงที่ดับลง มันกลับฉายแสงเจิดจ้ามากกว่าเดิมไปทั่วทั้งโลก ต้องขอขอบคุณความสัตย์ซื่อของเหล่าผู้เชื่อ (กิจการ 8:4; 11:19-21; โรม 15:19; โครินธ์ 1:23)

พระเยซูได้ทรงมอบหมายงานและอำนาจให้คริสตจักรเดินหน้าต่อไป (กิจการ 1:8) ไม่มีอำนาจ ร่างกายหรือจิตวิญญาณ สามารถหยุดยั้งความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐไปได้ (มัทธิว 16:18) “ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเราได้!”

ช่วยเหลือคนที่ขัดสน

“และพวกเขาขายที่ดินและทรัพย์สินของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น” (กิจการ 2:45, THSV11)

อะไรคือผลกระทบที่ข่าวประเสริฐมีต่อคริสเตียนในยุคแรก (กิจการ 2:42-47)?

พวกเขาเชื่อในหลักคำสอนของพระเยซู

บรรดาผู้ที่มีของประทานสามารถเยียวยารักษาคนป่วยได้

พวกเขามีสิ่งที่คล้ายคลึงกัน

พวกเขาแบ่งปันสิ่งที่มีแก่กัน

พวกเขามีการประชุมในที่สาธารณะ

พวกเขามีการประชุมตามบ้าน ซึ่งเป็นที่ที่พวกเขาเฉลิมฉลองพิธีมหาสนิท

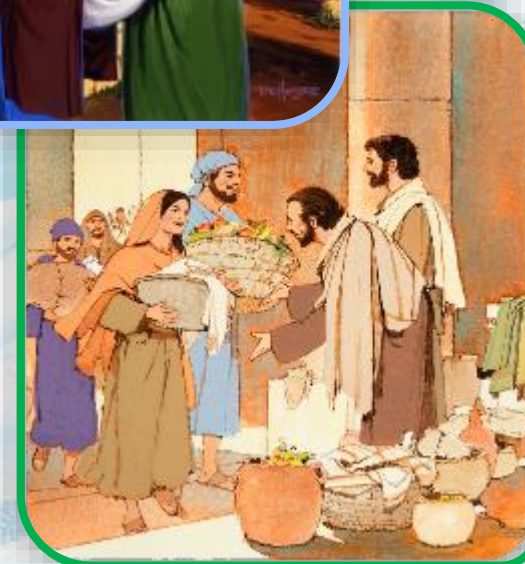
พวกเขาดำรงชีวิตด้วยความชื่นชมยินดีและมีจิตใจที่เรียบง่าย

พวกเขาร้องสรรเสริญพระเจ้า

ในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้า พวกเขาเลียนแบบพระเยซู ด้วยการแสดงความห่วงใยต่อคนขัดสนที่อยู่รอบข้างเขา พวกเขาเป็นที่รักของคนทั่วทั้งเมือง

ดังนั้นแล้ว ลักษณะนิสัยของคริสตจักรจะต้องถูกบรรยายให้เห็นด้วยความรักที่คริสเตียนมีต่อกันและกัน และความห่วงใยที่พวกเขามีต่อชุมชนของเขา

ความรัก สัญลักษณ์แสดงตัวตนของเรา

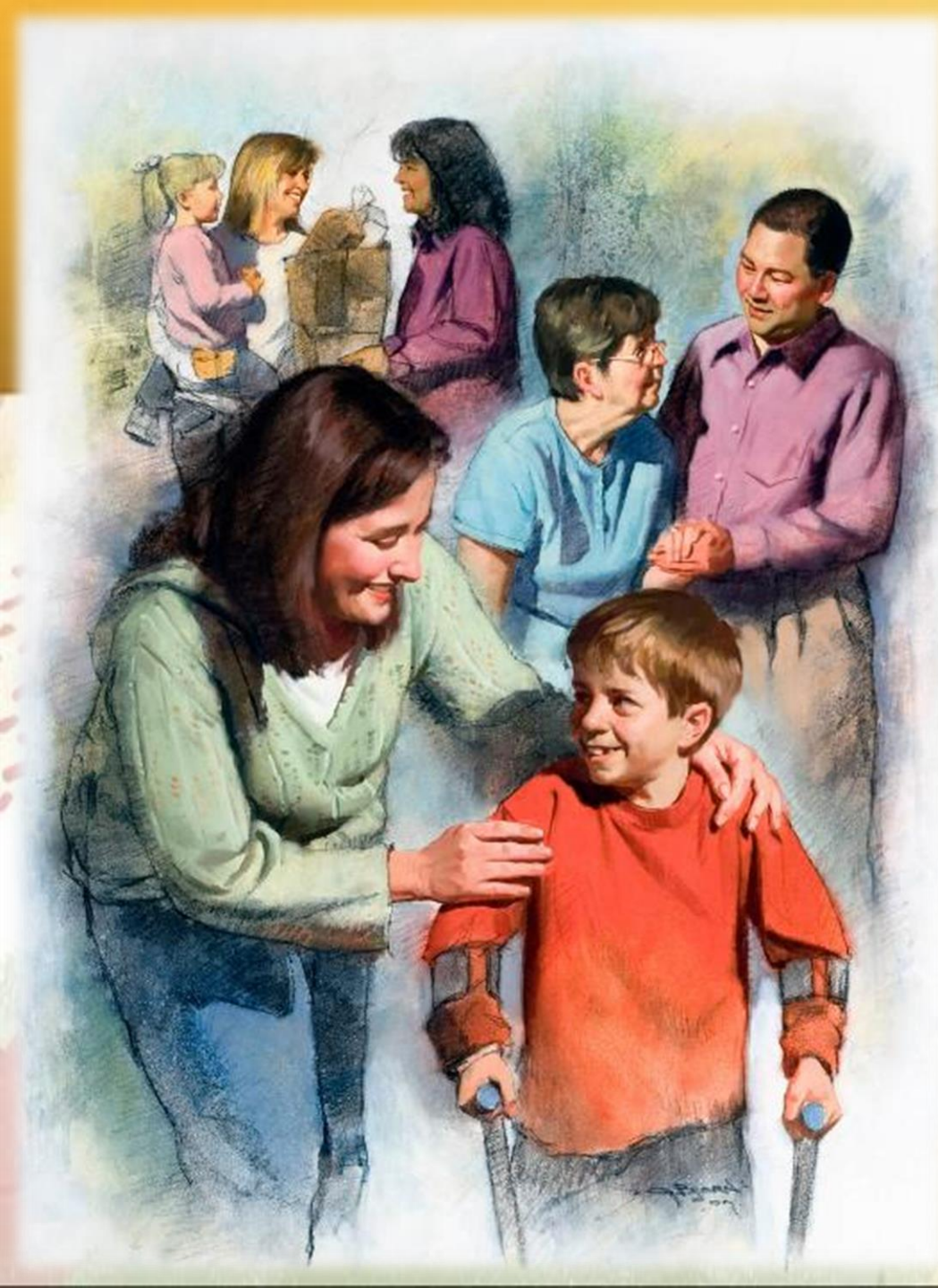
“ถ้าท่านรักกันและกัน ดังนี้แหละทุกคนก็จะรู้ว่าท่านเป็นสาวกของเรา” (ยอห์น 13:35)

แต่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้แห่งจักรวาลจะมีลักษณะเฉพาะของตนเอง:
ซาตานเกลียดและทำลาย; พระเจ้าทรงรักและฟื้นฟู

ผู้ติดตามฝ่ายหนึ่งหรืออีกฝ่ายหนึ่งกระทำการตามแบบแผนเหล่านี้ ถ้าเราติดตามพระเจ้า
เราจะแสดงออกมาด้วยการมีความรักแก่ผู้อื่น

คริสเตียนในศตวรรษที่ 2 และ 3 มีการปฏิบัติที่แสดงออกมาด้วยความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว
ในช่วงที่มีการระบาดครั้งใหญ่สองครั้ง (ในปี 160 และ 265) พวกเขาได้อุทิศตัวเองใน
การแสดงความห่วงใยต่อคนที่ได้รับผลกระทบ โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัย
ของตัวเอง

พวกเขาได้อุทิศตนด้วยความรัก และได้ช่วยเหลือคนนับล้านคน แต่พวกเขาไม่ได้ให้
ความสำคัญแก่ตนเอง แต่พวกเขาได้มอบทุกสำเร็จเหล่านั้นให้กับคนที่พวกเขาพร้อมที่จะ
มอบชีวิตของเขา ซึ่งก็คือพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา นั่นคือพระเยซู

“เป็นสิทธิพิเศษของทุกดวงวิญญาณที่จะเป็นช่องทางแห่งชีวิตซึ่งพระเจ้าสามารถใช้เพื่อสื่อสารกับโลกถึงชุมทรัพย์แห่งพระคุณของพระเจ้าและความมั่งคั่งที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ของพระเยซูคริสต์ ไม่มีอะไรที่พระคริสต์ทรงปรารถนามากเท่ากับการที่เราจะเป็นตัวแทนแสดงให้โลกเห็นถึงพระวิญญาณและพระลักษณะของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดที่โลกจะต้องการมากเท่ากับความรักของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ถูกสำแดงผ่านทางมนุษยชาติ สวรรค์ทั้งหมดกำลังรอคอยช่องทางที่จะเทน้ำมันอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อเป็นความชื่นชมยินดีและพระพรแก่จิตใจของมวลมนุษย์”